

DĚLAL SI MALÝ JEŽÍŠ LEGRACI JAKO MY?

Je zajímavé přemýšlet o tom, jak Ježíš jako dítě žertuje, baví se svými kamarády a směje se možná trochu hloupě a bez důvodu. Nebo řekne pár vtipů, aby se všichni pobavili. Ale co kdyby taková legrace zašla příliš daleko?

Část 2 z cyklu „Otázky a odpovědi pro děti“

Ježíš je jako my

Představa chlapce Ježíše, který se baví a směje se svými vrstevníky, nám nemusí připadat divná.

I v některých apokryfních evangeliích najdeme zprávy o Ježíšově dětství. Na druhou stranu nám skutečnost vtělení připomíná, že Bůh nám chtěl být v Ježíši, svém Synu, skutečně nablízku. Když se o Vánocích zadíváme na malé dítě v jeslích, zdá se nám být opravdu blízký, jako by byl jedním z nás.

A přesto slyšíme říkat, že je Bůh! A být Bohem pro nás často znamená být někým vážným – třeba jako pan učitel nebo ředitel školy. A ti podle našich představ přece nikdy nevtipkují!

Pokusme se rozlišovat

Když mluvíme o různých žertech a legraci, musíme se naučit rozlišovat.

Přemýšlíme-li o tom, co děti dělají, napadá nás mnoho různých věcí. Děti někdy zkoušejí všechno možné – a může to být trapné nebo divné. Řeknou vtipy dobré i špatné. Někteří jsou schopni i různých zlomyslností: ošťihávat vlasy své sestře, někoho zesměšnit nebo šikanovat slabšího.

Důvodem může být neposlušnost, nekázeň nebo nezbednost těch, kteří dělají bezdůvodně špatné věci – týrají nebo zabíjejí zvířata, nejvíc možná ty nejbezbrannější.

Ježíš také žertoval

Nic nám nebrání, abychom si nemohli myslet, že i Ježíš mohl někdy upustit vědro s vodou do studny nebo rozzlobit některého ze svých kamarádů, aniž by to udělal úmyslně nebo alespoň ne se špatným úmyslem.

Pravda o vtělení nás vede k tomu, abychom v Ježíši viděli skutečné dítě, které si dokázalo hrát a žertovat jako všechny ostatní. Oproti představě, kterou lidé často mají, si myslím, že se Ježíš často smál, protože měl průzračnou a veselou povahu. I v dospělosti si zachoval svůj vlastní styl humoru, kterého si někdy ani nevšimneme.

Když se Natanael od Filipa dozví o Ježíši, zeptá se: „Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého?“ Zanedlouho se s Ježíšem setká a ten mu pohotově řekne: „Hle, pravý Izraelita,

v kterém není lsti.“ Možná jsme si ani tohoto vtipu nevšimli, ale Ježíš mu skrytě sdělil: „Ty jsi potomek Izraele, který nepodvádí (Jákob, jehož druhým jménem označovali Izrael, byl známý podvodem na svém bratru Ezauovi), ...a přesto se mýlíš, protože nepoznáváš, koho máš před sebou“.

Hlouposti dětí

Dítě, které „zlobí“ doma, ve škole nebo na náboženství, často pouze potřebuje, aby si ho někdo všiml. Provokuje tedy záměrně. Není si jisté, jestli je pro ostatní důležité, a obává se, že mu nikdo nebude věnovat pozornost.

U Ježíše to tak nebylo: jeho pokoj, zdroj jeho svobody, pochází z jistoty, že je milován. Ví, že je pro Otce vším a že Otec je vším pro něj. A tato jistota ho provází celou dobu. Ani jako dítě nepotřeboval, aby si ho někdo všimal, protože vždy žil v Otcově přítomnosti. A to je zdroj všech ctností.

Autor: Gianni Friferio

*S laskavým svolením nakladatelství Elledici překlad a úpravy z Dossier Catechista
2/2019 – 2020 David Žofák.*